

Kokeiltuaan uutta työtään William nimesi sen taudin analysoija versio 2.0. Versio 2.0 oli nykyaikaisempi versio 1.0:sta, mutta periaate oli tietenkin aivan sama. Se oli laatikko, joka muistutti kylmälaukkua ilman kahvaa kuin siitä olisi revitty se. Se oli valkoinen ja sen päällä olevan kannen vieressä oli ohjelmointinäyttö, jossa olivat käynnistys -ja sammutus painike, analysointi painike ja vastaus painike. William testasi kojettaan ja huomasi, että koneen mikrofonit toimi täydellisesti ilman häiriöääntä, joka kuuluu mikrofonista, joka asetetaan kaiuttimen tai megafonin viereen. Mutta miksi siitä kuuluisi sellainen ääni, jos edes Williamin talossa ei ollut mikrofonia? Vastaus kuului mikrofonista noin 10 minuutin kuluttua siitä, kun tautinen eläin tai ihminen oli asetettu laukun sisään. Kuitenkaan kokonainen ihminen ei mahdu Williamin taudin analysoijaan, vaan hänestä pitää irrottaa pieni palanen. Sisäpuolella on kädet, jotka tutkivat taudin aiheuttajan. Mahdolliset parannusohjeet tulevat mikrofonista. Kone myös tulostaa ja äänittää kaiken, mitä on sanonut. Keksijä kilpailu on Williamilla edessä, ja tällä työllä hän on aikonut osallistua siihen. Hän ei huomannut mitään vikaa versiossa 2.0 (toisin kuin versiossa 1.0) ja tyytyväisyyden tunne täytti hänen päänsä. Hetken aikaa hän tunsu itsensä sisällä sellaista tyytyväisyyttä ja hyvää iloa kuin olisi vetänyt huumeita tai polttanut hirveän määrän Marlboroja, joka on hänen suosikki tupakkamerkki. "En tule koskaan ikinä koskemaan tupakkaan tai huumeisiin," hän oli todennut lapsena vanhemmilleen. "tällaista tyytyväisyyttä ja hyvää oloa en saisi varmaan edes perkele huumeista tai tupakista," hän totesi nyt päänsä sisällä. "en tule koskaan olemaan nisti, tupakoitsija tai alkoholisti," hän oli myös jatkanut toteamisiaan äidilleen. Hän muisti nyt tuon heinäkuun päivän viisikymmentä vuotta sitten 22.7.1990. "Mutta William, sinä olet jo alkoholisti," hän tajusi ja kuuli sanovansa ääneen. Ja hän olikin.